

Bài văn mẫu Phân tích quá trình bị tha hóa của nhân vật Chí Phèo Văn 11 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Bài văn mẫu số 1: Phân tích quá trình bị tha hóa của nhân vật Chí Phèo

Nam Cao là một trong những cây bút xuất sắc nhất của trào lưu văn học hiện thực Việt Nam. Những tác phẩm của ông không chỉ chứa đựng làm lượng hiện thực lớn mà còn sâu sắc về nhân đạo. Trong đời văn, ông để lại nhiều tác phẩm, nổi bật nhất là tác phẩm Chí Phèo viết về đề tài người nông dân. Tác phẩm vừa cho thấy sự tha hóa vừa cho thấy sự thức tỉnh của họ. Cho nên tác phẩm chứa được giá trị nhân văn, nhân đạo to lớn.

Trước hết về quá trình tha hóa của Chí Phèo được Nam Cao mô tả hết sức logic và chi tiết : Chí Phèo từ người nông dân lương thiện, trở thành kẻ lưu manh và cuối cùng là con quỷ dữ của làng Vũ Đại.

Chí Phèo vốn là một đứa con hoang, bị mẹ bỏ rơi ở lò gạch cũ ngay từ khi mới sinh ra. Hắn lớn lên bơ vơ, đi ở hết nhà này đến nhà khác. Trưởng thành là một thanh niên cường tráng, Chí làm canh điền cho Bá Kiến – một cường hào trong vùng, nổi tiếng độc ác, nham hiểm. Bây giờ Chí là một người lương thiện, hiền như đất và là người giàu lòng tự trọng. Bà ba bắt bóp chân hắn chỉ thấy nhục mà không hề thích thú. Bây giờ mơ ước của Chí thật giản dị, nhỏ bé : chông cày thuê cuốc mướn, vợ dệt vải. Tuy nhiên, trong một lần Bá Kiến nổi cơn ghen vu vớ đã khiến Chí bị bắt vào tù. Nhà tù thực dân đã biến một người lương thiện trở thành một kẻ khác hẳn, Chí rơi vào quá trình tha hóa, khi phần người bị nhà tù thực dân giết chết, tạo tác nên một tên lưu manh với hình hài gớm giếc. Bảy, tám năm ở tù đã khiến Chí biến đổi về nhân hình: cái đầu trọc lóc, cái răng cạo trắng hớn, hắn mặc chiếc quần nái đen, phanh trước ngực là những hình xăm trở. Ai nhìn thấy hắn cũng xa lánh, những lời hắn chửi mọi người vẫn luôn tự nhủ chắc nó chừa mình ra. Hắn làm tan nát biết bao gia đình, hắn sẵn sàng chửi bới, đốt quán, rạch mặt ăn vạ,.. Tất cả mọi người đều xa lánh hắn.

Không chỉ dừng lại là một kẻ lưu manh, dưới bàn tay quỷ quyết của Bá Kiến, Chí Phèo còn trở thành con quỷ dữ của làng Vũ Đại. Bá Kiến đã từng bước biến Chí Phèo thành công cụ giúp hắn gây thêm tội ác, chỉ cần Chí Phèo có hơi men trong người thì bất cứ việc gì hắn cũng có thể làm. Hắn tác quái cho bao nhiêu dân làng, phá bao nhiêu cơ nghiệp, đập nát bao nhiêu cảnh yên vui, đập đổi bao nhiêu hạnh phúc... Chí Phèo trượt dài trong vũng bùn tha hóa, tự tay Chí Phèo đã hủy hoại cả nhân hình và nhân tính của chính mình. Với quá trình tha hóa của Chí Phèo Nam Cao đã vạch trần bộ mặt độc ác, nham hiểm, nhẫn tâm của bọn địa chủ cường hào ở nông thôn, của nhà thù thực dân đã hủy hoại cuộc đời của một con người, đã đẩy Chí vào con đường lưu manh, tha hóa.

Nhưng nếu chỉ dừng lại ở đó, thì tác phẩm của Nam Cao lại không thành công và có giá trị sâu sắc đến vậy. Nam Cao đã tiếp tục dùng con mắt tin yêu của mình để nhận thấy bản chất lương thiện ẩn sâu bên trong lớp vỏ quỷ dữ kia. Sau đêm gặp gỡ với thị Nở, sáng tỉnh dậy lần đầu tiên sau khi ra tù Chí mới lắng lòng cảm nhận âm thanh của cuộc sống : tiếng chim hoát, tiếng người đi chợ,... những âm thanh vui vẻ đó đã đánh thức, kéo hắn ra khỏi chuỗi ngày dài trong u mê, tăm tối. Nhắc Chí nhớ về ngày trước và giúp Chí nhận ra sự thể thảm của bản thân trong hiện tại và tương lai là sự đói rét và cô độc. Sự nhận thức ấy chính là mốc đánh dấu sự thức tỉnh ý thức, nhân tính trong con người Chí.

Để phần người ấy có thể thực sự trở dậy, sống lại còn phải cần đến một chất xúc tác quan trọng hơn nữa, đó chính là tình yêu thương thị Nở dành cho Chí Phèo. Chỉ là một bát cháo giản dị, nhưng Chí Phèo đi từ ngã nhiên, đầy xúc động, đến hạnh phúc, bởi đời Chí Phèo chưa được ai cho cái gì bao giờ, và hẳn cũng chưa từng được chăm sóc bởi bàn tay của một người đàn bà. Bát cháo hành đã đánh thức trong Chí khát khao lành mạnh, chân chính: Trời ơi ! Hẳn thêm lương thiện, hẳn muốn làm hòa với mọi người biết bao và Chí gửi gắm mọi niềm tin vào thị Nở, đó sẽ là người mở đường cho Chí quay về hòa nhập với cộng đồng. Quả thật bằng sự yêu thương chân thành, mà thật giản dị cũng có thể cảm hóa một con người tưởng như đã ở đáy của sự tha hóa. Đó là niềm tin của Nam Cao vào sức mạnh cảm hóa của con người bằng tình yêu thương và sự chân thành.

Nhưng sự xuất hiện của thị Nở chỉ như cầu vồng sau mưa, niềm tin tưởng của Chí không được bao lâu thì bị dập tắt hoàn toàn, khi Chí bị thị Nở cự tuyệt. Chí Phèo bấy giờ mới cay đắng nhận ra khoong thể làm mất đi những vết sẹo trên mặt và cũng không thể làm người lương thiện được nữa. Chí Phèo ý thức sâu sắc bị kịch bị cự tuyệt quyền làm người của mình. Không còn con đường nào khác, hắn giết Bá Kiến và tự kết liễu chính mình. Cái chết ấy là sự hủy diệt con quỷ ở nhân hình và để giữ lại phần nhân tính trong sâu thẳm Chí Phèo. Đồng thời cái chết của Chí Phèo cũng cho thấy khao khát mãnh liệt của người nông dân bị tha hóa muốn trở về làm người lương thiện.

Quá trình tha hóa và thức tỉnh của Chí Phèo cho thấy giá trị hiện thực nhân đạo sâu sắc của tác phẩm. Vừa là tiếng nói tố cáo đanh thép xã hội vô nhân đạo, vừa là sự cảm thương cho số phận của những người nông dân lương thiện khi bị đẩy vào bước đường cùng. Đồng thời, thể hiện quá trình tha hóa của nhân vật cũng cho thấy nội lực sáng tạo nghệ thuật già dặn, cây bút sắc sảo, tạo nên một hình tượng nhân vật đa dạng, nhiều chiều, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bạn đọc.

Bài văn mẫu số 2: Phân tích quá trình bị tha hóa của nhân vật Chí Phèo

Viết về đề tài người nông dân đã có rất nhiều cây đại thụ thành công trên nhiều khía cạnh, đó là một thử thách lớn cho các nhà văn đến sau như Nam Cao nhưng với ý thức "Văn chương không cần đến sự khéo tay, làm theo một cái khuôn mẫu. Văn chương chỉ dung nạp những người biết đào sâu, biết tìm tòi, khơi những nguồn chưa ai khơi và sáng tạo ra cái gì chưa có" mà tác phẩm "Chí Phèo" của ông vượt lên thử thách sống mãi với thời gian. Điều làm nên giá trị nổi bật nhất của tác phẩm là ở chỗ: "Khi miêu tả người nông dân bị lưu manh hóa, Nam Cao không hề bôi nhọ người nông dân mà trái lại đã đi sâu vào nội tâm nhân vật để khẳng định nhân phẩm của họ, ngay cả khi họ bỏ xã hội cướp đi cả nhân hình, nhân tính". Quá trình Chí Phèo bị tha hóa và thức tỉnh là một nét tiêu biểu minh chứng cho điều đó và có giá trị nhân văn sâu sắc. Một mặt vừa đanh thép tố cáo xã hội phong kiến trước năm 1945, một mặt khẳng định bản chất tốt đẹp của con người chỉ bị khuất lấp chứ không bao giờ bị bắt đi.

Chí bản chất vốn là một con người hiền lành, lương thiện ngay từ khi sinh ra đã "trần truồng và xám ngắt trong một cái váy đụp để bên cái lò gạch bỏ không" được một anh đi thả ống lươn nhặt được đem về cho người đàn bà góa mù. Người đàn bà này lại bán hắn cho bác phó cối, bác ta mất Chí bơ vợ sống như cây như cỏ đi ở hết nhà này nhà nọ. Đến năm hai mươi tuổi hắn làm canh điền cho Bá Kiến, trong nhà có bà ba vợ ông lí thường hay dờ trò với hắn. Ông chồng thì vốn hay ghen nhưng lại sợ vợ nên tìm cách đẩy Chí vào tù ở những năm tháng hoải bão, khát vọng của chàng trai trẻ. Chính chế độ hà khắc của nhà tù thực dân phong kiến đã biến một anh

canh điền trở thành một thằng lưu manh để cho thể lực hắc ám như Bá Kiến hoàn thành nốt công đoạn biến hẳn thành một con quỉ.

Quá trình tha hóa của Chí được bắt đầu sau bảy, tám năm đi ở tù nay hẳn trở về làng Vũ Đại chẳng khác gì con quỉ dữ với ngoại hình “Trông đặc như thằng sắng cá! Cái đầu thì trọc lóc, cái răng cạo trắng hớn, cái mặt thì đen mà rất cong cong, hai mắt gườm gườm trông gớm chết”. Diện mạo bên ngoài của Chí được tác giả đặc tả qua mấy câu văn con người hẳn hiện lên thật đáng sợ và quá khác biệt với trước đây. Chí không còn là anh canh điền hiền lành mà là một thằng đầu bò chính công với hành động hung hãn, lời nói thô tục vừa về đến làng hôm trước hôm sau đã thấy ngòi uống rượu với thịt chó từ trưa đến xế chiều. Hẳn say khướt rồi xách vỏ chai đến nhà Bá Kiến rạch mặt ăn vạ. Nhưng hẳn bị Bá Kiến _ kẻ xảo trá, quỷ quyết thu phục chỉ bằng vài lời nói ngọt ngào, vài lời nịnh bợ để hẳn người ngoại con giận ra về. Để rồi lần thứ hai đến Chí không gây gỗ, ăn vạ mà điệu bộ hiền lành như đất gãi đầu, gãi tai đòi Cụ Bá cho đi ở tù nhưng thực chất là đòi miếng ăn chỗ ở-nhu cầu chính đáng của con người. Mục đích và yêu cầu ấy thật đáng trân trọng nhưng một lần nữa lại bị Bá Kiến lợi dụng biến Chí thành tay sai đắc lực là tên chuyên đi đòi nợ cho hắn. Kể từ đó cuộc đời của Chí triển miên trong cơn say “Những cơn say của hắn tràn cơn say này sang cơn say khác, thành một cơn dài, mênh mênh, hẳn ăn trong lúc say, ngủ trong lúc say, thức dậy vẫn còn say,...” mà trong lúc say thì hẳn có thể làm bất cứ cái gì mà người khác sai bảo. Chính điều đó đã biến hẳn trở thành “con quỷ dữ của làng Vũ Đại” “Phá bao nhiêu cơ nghiệp, đập nát bao nhiêu cảnh yên vui, đập đổ bao nhiêu hạnh phúc, làm chảy máu và nước mắt của bao nhiêu người lương thiện” hẳn đã khiến cho “tất cả dân làng đều sợ hắn và tránh mặt hắn mỗi khi hắn đi qua”. Chị Dậu dù phải bán con bán chó bán sữa nhưng quyết không bán lương tâm, nhân phẩm đạo đức còn Chí bán cả linh hồn cho quỷ dữ. Vạch ra một cách logic quá trình lưu manh tha hóa của Chí Phèo- hiện tượng độc đáo cho dòng văn học hiện thực tố cáo xã hội phong kiến nửa thuộc địa tàn nhẫn bất công, chà đạp lên tinh thần và thể xác của lao động nghèo khổ, đẩy họ đến bước đường cùng.

Tưởng rằng những tháng ngày sau đó của Chí vẫn chìm đắm trong men say, sống mãi với kiếp thú vật nhưng Nam Cao là một nhà văn giàu tình thương, có tấm lòng nhân đạo lớn ông không nỡ cho nhân vật của mình say mãi mà không có phút giây tỉnh để làm người. Chính vì vậy nên ông đã để thị Nở-người con gái quá lứa lỡ thì, xấu ma chê quỷ hờn đến đưa Chí ra khỏi cơn say, đánh thức lương tri làm người bị khuất lấp đã lâu trong con người hẳn. Đêm hôm ấy khi uống rượu dưới nhà tự Lãng say mềm trên con đường về nhà hẳn gặp thị “Một người đàn bà ngồi tênh hênh”. Với bản năng của một người đàn ông và trận ốm lúc nửa đêm cùng bát cháo hành và tấm lòng của thị đã thức tỉnh phân người bấy lâu bị vùi lấp ở Chí.

Từ khi đi ở tù về đây là lần đầu tiên Chí hết say và tỉnh táo để nghĩ về quá khứ, tương lai và cảm nhận âm thanh của cuộc sống. “Tiếng chim hót ngoài kia vui vẻ quá! Có tiếng cười nói của những người đi chợ. Anh thuyền chài gõ mái chèo đuổi cá”. Những âm thanh quen thuộc ấy ngày nào chả có cơ sao hôm nay hẳn mới để ý bởi đây là lần đầu tiên hẳn tỉnh, lần đầu tiên hẳn biết sợ rượu như người ốm sợ cơm. Chí khi ấy nhận thức được bản thân mình đã ở cái dốc bên kia của cuộc đời, hẳn đã già mà vẫn còn cô độc và cơ thể như đã bị hư hỏng nhiều, tương lai cuộc sống mờ mịt bởi hẳn đã chịu quá nhiều bất hạnh. “Chí Phèo như đã trông thấy trước tuổi già của hẳn, đói rét và ốm đau và cô độc, cái này còn đáng sợ hơn đói rét và ốm đau”. Nam Cao đã đi sâu vào nội tâm của nhân vật không ngờ con quỷ dữ ấy cũng có ngày biết nghĩ biết sợ trước cho tương lai của mình. Chí đang dần hồi sinh kiếp người hẳn nghĩ lại ngày xưa cũng đã từng có một thời mơ ước cuộc sống của người nông dân “Chồng cuốc mướn cày thuê, vợ dệt vải, chúng lại bỏ một con lợn nuôi để làm vốn liếng. Khá giả thì mua dăm ba sào ruộng làm”. Chí đã từng

mơ về một hạnh phúc gia đình bình dị như thế nhưng đã bị bọn địa chủ cường hào chà đạp, vùi dập để cho giờ ngậm lại thấy nuối tiếc vô cùng.

Thị Nở xuất hiện với tấm lòng nhân ái cùng bát cháo hành đã khiến cho Chí từ ngạc nhiên, xúc động đến khao khát hoàn lương. Nếu như cuộc tiếp xúc đầu tiên với một cô gái để lại cho Chí ít nhiều rung cảm thì bát cháo hành tình yêu và sự săn sóc của thị khiến đã trở thành liều thuốc giải độc và chữa lành cơn sốt bất thường trong người Chí, chữa lành cả tâm hồn đã bị bóp méo để rồi giờ đây Chí khao khát được làm người lương thiện “Hắn thèm lương thiện, hắn muốn làm hòa với mọi người biết bao! Thị Nở sẽ mở đường cho hắn”. Hắn thấy mắt hình như ướt ướt, đó là một điều đơn giản và dễ hiểu bởi đây là lần đầu tiên hắn được săn sóc bởi một tay “đàn bà”. Hắn ân hận thấy lòng thành trẻ con muốn làm nũng với thị như với mẹ. Sao hắn hiền đến thế khác hẳn với một thằng Chí mà bao người vẫn sợ thường ngày. Bản chất con người lương thiện đã trở dậy lần át đi cơn quỷ dữ. Để từ đó hắn khao khát có một hạnh phúc gia đình “Giá như thế này mãi thì thích nhỉ” đây là một câu tỏ tình xuất phát từ một trái tim chân thành, thuần phác, giản dị không hoa mỹ cầu kì trong ngôn từ. Chí đang ngẩn người nghĩ và mơ về tương lai của hạnh phúc có thị. Chí sẽ chấm dứt cuộc sống cô độc và tàn nhẫn bắt đầu lại đời người khi còn chưa muộn. Nam Cao quả là nhà nhân đạo chủ nghĩa của dòng văn học hiện thực dù cho khoảng thời hạnh phúc ấy ngắn ngủi trong năm ngày đêm trên đầu ngón tay nhưng đã cho thấy giá trị đạo đức tốt đẹp của con người chưa bao giờ bị mất đi có chăng chỉ là bị khuất lấp, vùi dập và chỉ cần có cơ hội nó sẽ trở dậy để sống lại làm một người lương thiện tử tế.

Đặc biệt là đỉnh cao của sự thức tỉnh nằm ở cuối tác phẩm với hành động cầm dao đâm chết Bá Kiến và tự sát khi Chí bị thị Nở từ chối, bị xã hội cự tuyệt quyền làm người. Chí lựa chọn cái chết cho mình và kẻ thù là khi hắn thức tỉnh, ý thức nhân phẩm đã trở về hắn không chấp nhận được kiếp sống quỷ dữ, thú hoang nên phải kết liễu nó để làm lại cuộc đời. Nút thắt của câu chuyện đã được tháo gỡ bởi án mạng hai xác chết để lại ám ảnh cho độc giả. Như vậy Chí thức tỉnh không chỉ ở những ngày hạnh phúc mà còn là khoảnh khắc đau đớn, tuyệt vọng và căm uất vô cùng.

Viết về quá trình bị tha hóa và thức tỉnh của Chí Phèo ngòi bút của Nam Cao như vừa khơi sâu vào hiện thực vừa mang nét trữ tình đặc sắc. Nhà văn đã khắc họa ngoại hình và lột tả thế giới nội tâm nhân vật thật tài tình, ngôn ngữ gần gũi với lời ăn tiếng nói hằng ngày của nhân dân để lại ấn tượng trong lòng độc giả về một tên Chí Phèo lưu manh nhưng vẫn khao khát làm người lương thiện.

Quá trình bị tha hóa và thức tỉnh của nhân vật Chí Phèo có giá trị nhân đạo sâu sắc Nam Cao đã khẳng định bản chất lương thiện và khao khát hạnh phúc là bản tính tự nhiên tốt đẹp tồn tại mạnh mẽ trong tâm hồn con người không bao giờ bị hủy diệt ngay cả khi con người ta bị tha hóa bị đẩy vào mức đường cùng nhưng chỉ cần có cơ hội là trở dậy đòi quyền sống mãnh liệt. Qua đó cũng cho ta bài học nhận thức sống trên đời cần có sự quan tâm chia sẻ và dành cho nhau tình yêu thương bởi tình yêu thương làm cho người gần người hơn và có thể cảm hóa những trái tim, tâm hồn đang lầm đường lạc lối trở về con đường chính đạo.

Bài văn mẫu số 3: Phân tích quá trình bị tha hóa của nhân vật Chí Phèo

Năm 1941, Nhà xuất bản Đời mới cho ra đời truyện ngắn "Đôi lứa xứng đôi". Năm 1946, truyện được tái bản, Nam Cao đổi tên truyện thành "Chí Phèo". Đó là một truyện ngắn độc đáo

viết về đề tài nông dân trước cách mạng. Nam Cao không nói về tô tức, sưu thuế, mà đi vào hiện tượng lưu manh hoá ở nông thôn. Qua cuộc đời của nhân vật Chí Phèo, tác giả đã sáng tạo nên một bức tranh xã hội chân thực về đời sống khổ cực và thê thảm của người dân cày và nông thôn Việt Nam dưới thời Pháp thuộc.

Với cảm quan hiện thực sắc sảo, với trái tim nhân hậu thiết tha, với hiểu biết sâu sắc về nông thôn, Nam Cao đã thể hiện một cách xúc động con đường bị tha hoá của nhân vật Chí Phèo, tạo nên giá trị tố cáo xã hội của tác phẩm đầy ám ảnh.

Làng Vũ Đại, cái đất "quần ngư tranh thực" đã nở ra một Chí Phèo. Hắn sinh ra đã khổ rồi. Không cha mẹ, không một tấc đất cắm dùi, tứ cố vô thân. Tuổi thơ hắn vò cùng đau khổ, đầy bất hạnh. Năm 20 tuổi, Chí Phèo làm canh điền cho bá Kiến. Vợ ba bá Kiến đã bắt hắn "bóp chân, hay xoa bụng, đâm lưng gi đẩy..." mà Chí Phèo bị giải huyện, phải đi tù bảy, tám năm trời.

Nhà tù thực dân đã biến anh canh điền hiền lành, cục mịch thành một tên lưu manh ngỗ ngược. Mặt hắn thay đổi đáng sợ "trông đặc như trăng sáng đã". Cái đầu trọc lóc, cái răng cạo trắng hớn, Cặp mắt thì đen mà rất cong cong, hai mắt gườm gườm, ngực và cánh tay chạm trở rỗng phượng, với ông tướng cầm chùy, trông gớm chết! Sự thay đổi của Chí "khắc hẳn", đến nỗi cả dân làng Vũ Đại, mới đầu "chẳng ai biết hắn là ai". Năm đó Chí Phèo 27 hay 28 tuổi gi đó.

Về làng hôm trước thì hôm sau Chí Phèo ngồi ở chợ uống rượu với thịt chó suốt từ trưa đến xế chiều. Say khướt, hắn cầm một chai vỡ chai đèn thắp nhà bá Kiến "gọi tên tục ra mà chửi", "chửi sưng miệng!", "chửi ngoa ngoắt" làm sao! Cả làng Vũ Đại xưa nay đã có ai dám chửi bá Kiến như Chí Phèo? Lí Cường và Chí Phèo đã đâm, đã đá nhau "bình bịch". Chí đập vỡ chai vào cột cổng, rạch mặt kêu làng. Hắn lăn lộn dưới đất "máu ra loe loét". Cả làng Vũ Đại kéo đến xem. Như bị người ta cắt họng, hắn vừa chửi vừa kêu làng: "ôi làng nước ơi, bố con thằng bá Kiến nó đâm chết tôi!". Bá Kiến một tên cường hào "khôn róc đời", biết "mê mẩn rắn buông" đã xử nhũn với Chí. Cụ bá "thân mật" mời Chí vào nhà chơi. Cụ cho Chí biết là hắn "có họ" với Lí Cường. Cụ giết gà, thết rượu, đãi thêm một đồng bạc để Chí uống thuốc. Hành động của Chí vừa mang tính chất rửa hận, trả thù, vừa mang tính chất côn đồ, nên hắn thấy hắn "cũng oai", dám "độc lực chọi nhau" với cha con bá Kiến, bốn đời làm tổng lí "khét tiếng" trong làng huyện. Hình ảnh Chí Phèo từ nhà bá Kiến ra về "loạng choạng vừa đi vừa cười", hắn nghĩ đến bài thuốc dẫu với vài nắm lá, là cái mặt hắn lại đau vào đây ngay, còn đồng bạc để uống rượu - cho ta thấy tính chất lưu manh của một anh nông dân ngu dốt đã bị tha hoá.

Bốn ngày sau tiêu hết đồng bạc, Chí Phèo gây ra bao chuyện "động trời" ghê gớm. Hắn đốt quán mụ bán rượu... Hắn bóc của cô hàng xén một dúm muối trắng. Hắn vạ ba bốn quả chuối xanh của nhà nào đó. Hắn ngồi uống rượu với chuối xanh chấm muối và thấy rằng cũng ngon. Hành động ăn cướp ấy, cách ngồi uống rượu ấy ở cái miếu con tại bờ sông cho thấy Chí Phèo đã là một tên lưu manh rồi. Hắn đang đi tiếp con đường của Năm Thọ, của Binh Chức. Lần thứ hai, sáu ngày sau đi tù về, Chí Phèo lại đến nhà bá Kiến, với con dao nhọn và sắc bỏ trong túi áo, với "cái mắt thì ngầu lên, hai chân thì lão đảo, cái môi bầm lại mà run bần bật". Chí Phèo gặp cụ bá để "xin đi ở tù", vì "từ ngày cụ bắt đi ở tù, con lại sinh ra thích ở tù". Hắn nói là phải đâm chết dăm ba thằng, để cụ Bá bắt hắn giải huyện! Chí cho biết "đi tù sướng quá" vì đi tù "còn có cơm để mà ăn.". Nhà văn Nam Cao đã phản ánh cay đắng tội cùng của một bộ phận nông dân trong xã hội cũ đã bị chính quyền thực dân phong kiến đẩy họ và con đường lưu manh hoá. Muốn sống chỉ có một con đường: lưu manh, ăn cướp! Với một tiếng cười "khanh khách" - cái cười Tào

Tháo, với cái "võ vai" và một câu nói khích, bá Kiến đã sai đợc Chí Phèo cầm dao đến nhà đợc Tảo "một tay vai về trong làng" để đòi nợ 50 đồng bạc cho cụ.

Chẳng phải giao tranh đổ máu, chỉ bằng mấy tiếng chửi phủ đầu, Chí đã đòi đợc món nợ mà đợc Tảo toan "võ tuột". Chí Phèo "vênh vênh", tự thấy "oai thêm bạc nữa", hấn tự đắc: "Anh hùng làng này cóc thằng nào bằng ta!". Năm đồng bạc thưởng, năm sào vườn ở bãi sông mới cấm thuê của một người làng, cụ bá đã ban cho Chí Phèo. Và hấn đã trở thành "anh đây tứ chân tay mới" của bá Kiến. Vốn vô học, đầu bò, lưu manh, Chí Phèo đã bị bá Kiến dụ dỗ mơn trớn, mua chuộc bằng vật chất, hấn bị tha hoá, trượt dài trên con đường tội ác và tội lỗi.

Từ đó trở đi, bàn tay Chí Phèo vậy đầy máu. Người ta đầu đợc hấn bằng rượu. Hấn trở thành kẻ đâm thuê chém mướn, phá bao nhiêu cơ nghiệp, làm chảy máu và nước mắt của bao nhiêu người lương thiện - Cuộc đời hấn giờ đây là những cơn say dài mênh mông, vô tận "hấn ăn trong lúc say, ngủ trong lúc say, thức dậy hấn còn say, đập đầu, rạch mặt, chửi bới, doạ nạt trong lúc say..". Cái mặt của Chí Phèo thật đáng sợ, như mặt của một con vật lạ, vằn dọc vằn ngang biết bao nhiêu là sẹo, "vàng vàng... xạm màu gio". Cái thẻ biên tên hấn, hấn cũng không có. Hấn thuộc hạng lưu tán, người ta khai hấn "lâu nám không về làng". Hấn không nhớ tuổi hấn, và "hấn không còn ngày tháng nữa". Chí Phèo trở thành một kẻ điên khùng, gần như mất trí. Hấn vừa đi vừa chửi, cứ rượu xong là hấn chửi. Hấn chửi trời, chửi đời, chửi cả làng Vũ Đại, chửi những ai không chửi nhau với hấn. Hấn chửi "đứa chết mẹ nào thân hấn" cho hấn khổ! Con đường tha hoá của Chí Phèo chỉ trong vòng hơn mười năm trời và hấn đã trở thành một con quỷ dữ, rất ghê tởm. Tất cả dân làng "đều sợ hấn" và "tránh mặt hấn" mỗi lần hấn qua! Cái chế độ thực dân phong kiến, mà kẻ chủ mưu là tên cường hào xảo quyệt bá Kiến đã cướp đi cả hình người, cả linh hồn người của Chí!

Chí Phèo đã đi tiếp con đường của những quỷ dữ.

Năm đó, Chí Phèo 38 hay 39, 40 hay ngoài 40? Mọi chuyện khủng khiếp cuộc đời của Chí diễn ra trong vòng sáu ngày đêm. Bắt đầu từ một đêm trăng rằm "ánh trăng chảy trên đường trăng tinh". Chí Phèo bắt đợc đến nhà Tự Lãng, một anh goá vợ làm nghề hoạn lợn kiêm thầy cúng. Hai đợc ngồi uống rượu dưới ánh trăng, hết ba chai, như "một đôi tri kỉ cuồng"... Chính đêm trăng đó, Chí Phèo đã ôm lấy thị Nở mà làm tình, khi thị đang "há hốc" mồm ngủ dưới trăng. Chính đêm ấy, Chí Phèo bị cảm rất nặng. Mất hoa lên. Chân tay thì lẩy bẩy. Mửa thóc, mửa cháo, mửa ồng ọc... Bát cháo hành và bàn tay săn sóc của thị Nở đã làm cho hấn cảm đợc, hấn băng khuâng buồn, gần như là ăn năn. Bản tính của hấn, ngày thường bị lấp đi, nay đợc đánh thức dậy. Lâu nay, hấn doạ nạt, cướp giật mới có ăn. Lần đầu tiên, Chí đợc một người đàn bà săn sóc. Chí "thèm lương thiện", hấn muốn "làm hoà" với mọi người. Hấn cũng muốn với thị Nở "làm thành một cặp rất xứng đôi". Trận ốm cũng đã làm cho Chí thay đổi cả về sinh lí lẫn tâm lí nữa? Lần đầu tiên hấn nhớ lại mơ ước bình dị, lương thiện thời trai trẻ muốn "có một gia đình nho nhỏ, chông cuốc mướn cày thuê, vợ dệt vải..".

Sau năm ngày đêm Chí Phèo với thị Nở sống với nhau như vợ chồng, thị Nở "dừng yêu" để thị hỏi bà cô thị đã. Bà cô thị xia xói thị, không cho thị lấy một kẻ chỉ có một nghề rạch mặt ăn vạ! thị Nở đã trút mọi bực dọc lên mặt nhân ngãi. Chí Phèo bị đẩy vào hố thẳm của bị kịch bị cự tuyệt quyền làm người. Hấn tức quá, muốn đâm chết "cái con khọm già". Hấn uống đến say mèm "rời hấn đi!". Với một con dao ở thắt lưng, Chí Phèo đến thẳng nhà bá Kiến chứ không đến nhà thị Nở! Lần thứ ba, Chí Phèo đến gặp bá Kiến, không phải để xin tiền mà đòi lương thiện, hấn "không thể là người lương thiện nữa", "làm thế nào chó mất đợc những vết mảnh chai trên mặt

này?". Đó I là những tiếng kêu đau đớn, uất hận, hãi hùng! Muốn được làm người lương thiện mà không ai cho, mà không thể được, cái bi kịch' ấy của Chí Phèo thật khủng khiếp, đáng sợ! Kẻ bắt lương muốn hoàn lương đã khó. Quý dũ làm sao có thể thành người lương thiện được? Chí Phèo chỉ còn một cách là đâm chết bá Kiến, kẻ làm hại đời anh, rồi tự sát! Cái chết của Chí Phèo là cái chết đầy bi kịch, cái chết khủng khiếp, đáng thương của một nông dân nghèo khổ, ngu dốt, bị XỔ đầy, bị mua chuộc và bị đầu độc vào con đường tha hoá, lưu manh, tội lỗi không có lối thoát.

Nam Cao đã xây dựng nhân vật Chí Phèo thành nhân vật điển hình về sự thống khổ, lưu manh hoá, chết trong bi kịch thảm thương hãi hùng của một bộ phận nông dân trong xã hội thực dân phong kiến. Năm Thọ đi biệt tăm, Binh Chức đã chết, Chí Phèo đã tự sát, nhưng cái lò gạch cũ vẫn còn, thị Nở đã thấy thoáng hiện ra... một Chí Phèo con sẽ ra đời. Cái xã hội ấy có bao giờ hết được những kẻ như Chí Phèo?

Qua nhân vật Chí Phèo, Nam Cao đã tố cáo và lên án cái xã hội thực dân phong kiến đã xô đẩy những người nông dân lương thiện vào con đường lưu manh, tội lỗi, đã cướp đi của họ cả hình người lẫn tính người. Truyện đã dựng nên một bức tranh hiện thực đen tối đầy máu, nước mắt và tội ác. Truyện "Chí Phèo" thấm đượm một tinh thần nhân đạo sâu sắc. Nó như một tiếng kêu thương: hãy xoá bỏ tận gốc mọi cái ác để cứu lấy con người, để người nghèo được làm người lương thiện, được sống trong lương thiện.

CLICK NGAY vào nút **TẢI VỀ** dưới đây để tải các bài văn mẫu: Phân tích quá trình bị tha hóa của nhân vật Chí Phèo Văn lớp 11 file word, pdf hoàn toàn miễn phí.